

L'home sense veu

de Clàudia Cedó

Del 19/12/2017 al 06/01/2017

Sala Beckett

Una producció de Temporada Alta 2016, Històries de Boscos
i Sala Flyhard

DOSSIER DE PREMSA

Si respectes a l'altre tal i com és, per molt diferent que sigui, t'hi acabaràs comunicant.

L'home sense veu parla de com una dona aconsegueix endinsar-se en l'univers d'un noi amb autisme per connectar-hi. Parla de la sensació que es té quan algú molt tancat en ell mateix et dóna "permís" per entrar al seu món. Te'l dóna amb un somriure o una mirada. I la percepció d'aquest gest, és valuós per la persona que el fa i per la persona que el rep. I aquest moment és de gran qualitat comunicativa.

Clàudia Cedó

Fitxa artística

Dramatúrgia i direcció: **Clàudia Cedó**

Intèrprets: **Cristina Cervià i Jordi Subirà**

Espai escènic: **Elisenda Pérez**

Espai sonor i il·luminació: **Lluís Robirola i Xavi Gardés**

Vestuari: **Iztok Hrga**

Música original: **Lluís Robirola**

Fotografies i vídeos: **Roser Blanch**

Assessorament de cos: **Leo Castro**

Producció executiva: **Sergio Matamala, Clara Cols i Roser Blanch**

Durada de l'espectacle: 75 minuts

Estrena a Temporada Alta: 28 d'octubre de 2016 a La Planeta de Girona

Estrena a la Sala Flyhard: 24 de novembre de 2016

Temporada a la Sala Flyhard: 24/11/16 a 13/2/17

Sinopsi

“Como ya es sabido, uno de los mayores inconvenientes que acompañan a los Viajes espaciales es la dificultad para comunicarse con la Tierra. Gracias a los avances de la ciencia, hoy en día muchos astronautas viven en las estaciones espaciales que el hombre ha construido en la luna. Lejos de sus hogares, estos hombres comparten horas de trabajo, de ocio y de compañerismo. Pero también sufren la melancolía de los que se hallan lejos de su hogar. La imposibilidad técnica de hablar con sus familias los mantiene aislados e incommunicados irremediabilmente. Son los llamados: Hombres sin voz. Pero este año, en el Congreso Internacional de Estrasburgo, se ha presentado un invento que puede convertirse en solución ante tal compleja situación.”

Dia sis-cents del Programa Pioneer. Tom Baxter intenta fer funcionar la Zàrnick 3000, el seu únic mitjà de comunicació amb la Terra. Avui ha recollit basalt. No pensava trobar-ne en aquesta zona de la lluna, si demà en troba més, potser no caldrà anar fins als mars de la regió alta. Se suposa que ha d'estudiar la composició química de la sorra lunar en relació amb la gravetat i l'atmosfera, per conèixer quines possibilitats reals hi ha de construir una base a la lluna utilitzant materials d'allà. Baxter es pregunta quina mena de base volen fer a la lluna i qui hi viurà, sol. Es pregunta com enviarà els resultats de les mostres recollides si no pot contactar amb la Terra. Es pregunta si algú està rebent els seus missatges. Es pregunta si hi ha algú, a l'altre costat.

La Cecília Congost està molt lluny de tot això. És una dona que toca de peus a terra. Té dos fills adolescents, un marit que no l'ajuda, desmotivació per buscar feina i enveja de la seva millor amiga, que s'ha atrevit a separar-se i a recuperar les regnes de la seva vida. Sense ningú que compregui del tot la seva apatia, la Cecília passa els dies amargada, emprenyada amb un món que fa temps que li ha girat l'esquena. Es pregunta com ha acabat així. Es pregunta si algú està rebent els seus missatges de socors. Es pregunta si hi ha algú, a l'altre costat.

En Tom i la Cecília són dos supervivents. Dos éssers extraviats i sols que es trobaran a la fina capa de gel on es desenvolupa la vida quotidiana. Dues persones amb ganes de connectar, de trobar-li un sentit a la vida. Dos astronautes disposats a travessar les barreres que calgui per apropar-se l'un cap a l'altre i descobrir... Que hi havia algú a l'altre costat.

Sobre l'obra

L'autisme ha format part de la meua vida des de fa quinze anys. Quan vaig acabar d'estudiar Psicologia, vaig treballar com a educadora social en una fundació per a persones afectades d'aquest trastorn. Per mi era un món totalment desconegut, que em fascinava per la poca informació que en tenia. Després d'un any de fer nits i substitucions allà, vaig trobar feina de psicòloga a l'àmbit judicial i me'n vaig allunyar.

Però els nois que vaig conèixer a la fundació em van hipnotitzar amb el seu misteri, i uns anys més tard, vaig crear un projecte anomenat Escenaris Especials, que oferia cursos d'art dramàtic a aquests alumnes amb autisme per tal de treballar amb ells les habilitats socials i comunicatives a través del teatre. A poc a poc, el projecte va anar creixent fins a l'actualitat, en què treballem amb nou grups en risc d'exclusió social. Alguns dels nostres alumnes tenen discapacitat, altres una malaltia mental i altres estan superant una drogoaddicció. Un dels grups amb els que treballem està format pels set nois amb autisme que vaig conèixer quan treballava a la fundació.

Ara ja fa 10 anys que fem teatre plegats. Els conec molt bé i ells em coneixen molt bé a mi. Hem passat plegats moments de nervis, d'eufòria, de por i de superació personal. Hem après moltes coses junts i hem canviat. Al començament, la meua idea del projecte era utilitzar el teatre com a eina d'intervenció psicològica. Però a mesura que han anat passant els anys, he anat modificant aquest enfoc. M'he adonat que això de la intervenció psicològica és molt estrany. Que potser no he d'intervenir enlloc, jo. I que, precisament, és aprofitant les característiques que ja tenen cadascun dels actors que participen en el procés de creació que l'espectacle agafa força i sentit.

L'autisme és un trastorn que afecta a la capacitat comunicativa i empàtica. Les persones autistes tenen dificultat per llegir les emocions dels altres. Els costa entendre la ironia o el doble sentit del llenguatge. Això és el que sempre se'ns ha explicat sobre l'autisme. Però a teatre, aquests alumnes es transformen: són capaços de connectar amb el seu entorn, estar pendents de la rèplica del company i del públic. Quan els veus actuar t'adones que alguns d'ells brillen a l'escenari, tenen llum i transmeten l'emoció del seu personatge perquè la viuen com a pròpia. Això és empatia. Els interessos restringits i la falta de tolerància a l'error que sovint caracteritza les persones amb autisme es converteixen en eines potents a l'escenari, perquè faciliten la dinàmica repetitiva d'un assaig teatral. L'extraordinària capacitat de concentració en l'ara i aquí els converteix en bons actors, que focalitzen l'atenció sense distracció. Quan creem espectacles, ho fem a partir de les particularitats de cadascun dels actors que tenim dalt l'escenari. És una manera d'aprofitar l'energia de tots els que participen en el procés creatiu. Demanar a cada actor que faci el que sap fer. A un dels meus alumnes, per exemple, li encanta el cafè: En parla tot el dia i en beuria litres i litres. A la fundació ho té limitat. A teatre, sempre fa sortir el cafè a les escenes. A teatre s'hi val. Això l'allibera, d'alguna manera. Quan escrivim el guió dels nostres espectacles, ho fem a partir de les idees dels alumnes; entrant dins el seu univers i aprofitant els discursos i recorreguts que ja existeixen al seu interior. Es tracta d'endinsar-se dins l'imaginari de

l'alumne i extreure'n una història que per ell sigui lògica. D'aquesta manera ell s'hi sentirà còmode i en podrà ser el protagonista de forma orgànica.

La història de *L'home sense veu* parla d'això: De com una dona aconsegueix endinsar-se en l'univers d'un noi amb autisme per connectar-hi. Volia parlar de la sensació que es té quan algú molt tancat en ell mateix et dona "permís" per entrar al seu món. Te'l dona amb un somriure o una mirada. I la percepció d'aquest gest, és valuós per la persona que el fa i per la persona que el rep. És la comunicació. Aquell moment és de gran qualitat comunicativa. Sovint parlem i parlem amb un veí o un company de feina i no diem res. Les paraules són buides i no estem explicant res nostre a aquella persona. Però la comunicació que viuen la Cecília i en Tomàs, els personatges de *L'home sense veu*, és profunda i real. Perquè el personatge d'ella ha aconseguit arribar a l'univers intern del noi, representat escènicaament com la lluna.

El treball interpretatiu de la Cristina Cervià i en Jordi Subirà aconsegueix apropar-nos al món de l'autisme des de l'humor, la delicadesa i el respecte. Hem volgut explicar la història des de dos punts de vista, sense decidir quin és el millor. A vegades, la normalitat és avorrida, i la manera com el personatge d'en Tomàs veu el món pot seduir la Cecília, una dona acostumada a tocar massa de peus a terra, donant-li l'oportunitat de viatjar lluny.

Clàudia Cedó

Flyhard Productions

El 2006 neix la productora teatral Flyhard Productions i l'any 2010 obre la seva pròpia sala, la Sala Flyhard, al barri de Sants de Barcelona, on programa principalment produccions pròpies sempre a partir de textos de dramaturgs catalans contemporanis. D'aquesta manera tornen als orígens, a l'autogestió i a la proximitat amb el públic, i guanya la possibilitat de tenir en cartell una obra sense data de sortida, permetent que es desenvolupi fins al seu màxim exponent.

Entre les produccions estrenades durant la seva trajectòria destaquen *Un home amb ulleres de pasta*, *Smiley*, *una història d'amor*, *El rei borni*, *Litus*, *Ego*, *La Pols*, *New Order* i *Tortugues: La desacceleració de les partícules*, entre d'altres.

L'autora

Clàudia Cedó

Psicòloga, directora i dramaturga teatral.

Llicenciada en Psicologia a la UAB l'any 2005, graduada en Art Dramàtic al 2009 i formada en teatre de l'oprimit. Treballa com a psicòloga al Departament de Justícia de la Generalitat i al 2006 crea Escenaris Especials, projecte que utilitza el teatre com a eina d'expressivitat amb un centenar d'alumnes amb paràlisi cerebral, autisme, en deshabitació de tòxics, amb malaltia mental o discapacitat. Imparteix cursos d'El Teatre com a eina d'intervenció psicològica al Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya, a la UAB, al Caixa Fòrum i a la Federació Autisme Espanya. Co-organitzadora de la Jornada de Teatre i Psicologia. Com a actriu, ha participat en una vintena d'espectacles com *Nada nuevo que contar* de Pocapuc Teatre, *El bon malalt* de Lluís Elias de Joglars, *Pervertimento*, dirigida per Xicu Masó o *Tänzerin hinter Stacheldraht*, de la companyia Dokumentartheater -Espectacle estrenat a Berlín, guanyador del Premi Millor Muntatge al Festival Internacional de Teatre de Minsk i al Festival de Teatre de Mònaco-.

Com a dramaturga i directora, ha treballat en una vintena d'espectacles com *Vida a Mida* i *Júlia?*, Guanyadores del Premi Caixa Manlleu, *De petits tots matàvem formigues*, guanyadora del Premi Teatre Jove Buero, *El Pou* –protagonitzada per persones en risc d'exclusió social, guanyadora del Premi al Compromís de Girona- i *Et Planto*, d'El Vol del Pollastre.

Clàudia Cedó guanya al 2015 el Butaca a Millor Text per *Tortugues: La desacceleració de les partícules*, espectacle produït i estrenat a la Sala FlyHard de Barcelona, que rep també la nominació al Butaca a Millor Espectacle de Petit Format i dues nominacions als Premis La Crítica 2015 a Millor Dramatúrgia i Revelació. Al 2015, Clàudia Cedó guanya el V Torneig de Dramatúrgia Catalana del Festival Temporada Alta de Girona.

El repartiment

Jordi Subirà

Graduat en el Col·legi de Teatre de Barcelona al juny del 2002 havent rebut classes d'interpretació, veu, cos, producció, història de teatre, etc. Amplia els seus estudis teatrals amb diversos cursos d'interpretació (Owen Horsley, Christian Atanasiu, Konrad Zchiedrich, entre d'altres) i en altres de diferents disciplines d'arts escèniques (Pep Vila, Esteve Rovira o August Viladomat, entre d'altres).

Com a actor de teatre participa en nombroses produccions de teatre professional: *Això sí que és vida*, de Hanoch Levin (dir. Peter Gadish. Cia Argonteatre, 2002); *El cor de les tenebres*, de Joseph Conrad (Grup Proscenium, 2003); *Un conte de les mil i una nits* de Pere Puig (cia. La Planeta – 2003; *Ariadna en el laberint grotesc*, de Salvador Espriu (2004); *Antígona*, de Jean Anouilh (dir. Joan Anguera, producció A.G.T. 2005); *Auuu!* d'Anne Sylvestre (cia. La Planeta, 2006); *En Pere i el Capità*, de Mario Benedetti (Cascai Teatre, 2008); *No ploris, Ximplet* de Pere Puig (cia. La Planeta, 2008); *La Piràmide* de Jordi Prat i Coll (La Troca, 2009); *Novembres* (com a ajudant de direcció) de Lars Norén i Fiodor Dostoievski (Cia La Planeta, 2009); *El nen que riu* de Pere Puig (cia. La Planeta, 2010); *Granes*, de Josep Pujol (dir. Cristina Cervià, cicle “Diàlegs a quatre Bandes” - 2010); *La bellesa inútil*, de Guy de Montpaussant (dir. Carles Fernández Giua, prod. La més baixa, 2011); *Ismene après Creont*, de Janot Carbonell (dir. Sílvia Escuder, cicle “Diàlegs a quatre Bandes”, 2011); *Històries de boscos (on ni res ni ningú gosa moure's)* de B.M. Koltès (dir. Cristina Cervià, 2013); *Vidres als ulls* de Ferran Joanmiquel (2013); *Contagi* de Guillem Clua (dir. Mercè Vila, Temporada Alta 2013) i *La farsa* de Walworth d'Enda Walsh (dir. Pere Puig. Temporada Alta, 2014); *La crida* de Ferran Joanmiquel (gener 2015); *Un vampir ben educat* de Pere Puig (cia La Planeta. Abril 2015). Com a actor de cinema i televisió ha participat en *El cor de la ciutat* i *Ventdelplà*.

En cinema ha participat a *Pas a nivell* de Pere Vilà i Barceló (agost 2006); *Somebody to love*, de Lluís Hereu (abril 2007); *WC*, curtmetratge escrit i dirigit per Pere Solés i David Pérez (agost 2009); *Narkidrina*, curtmetratge escrit, dirigit i produït per alumnes de la llicenciatura de Comunicació Audiovisual de la Universitat Autònoma de Barcelona; *La meua vida*, llargmetratge escrit, dirigit i produït per David Pérez i Pere Solés (juliol – desembre 2012) i *La llegenda de Sant Jordi* d'Arnau Orna (febrer-març 2014).

Cristina Cervià

Llicenciada en Filologia Romànica. Actriu gironina d'àmplia trajectòria que va iniciar la seva carrera professional a mitjans dels anys 80 amb la companyia El Talleret de Salt, amb qui va treballar durant més d'una dècada. D'aquell període destaquen: *Càndid* de Voltaire (dir. Carles Alfaro) i amb la direcció de Konrad Zschiedrich: *Tartuf*, *L'hort dels cirerers* i *Nit de Reis*. El 1996 inicia la carrera en solitari amb muntatges com *Culpido*, amb el músic Adrià Puntí.

Els seus darrers treballs han estat: *La Importància de ser Frank* d'Oscar Wilde (dir. Emilià Carilla. Teatre Akadèmia, 2015); *Yvonne, princesa de Borgonya*, de Witold Gombrowicz (dir. Joan Gómez Ponsetí, Temporada Alta, 2015); *Red Pontiac* de Pere Riera (dir. Pere Riera. Sala Trono i Temporada Alta 2012); *Tot* de Rafael Spregelburd (dir. Rafael Spregelburd. Temporada Alta, 2011); *Alícia*, a partir del text de Lewis Carroll (dir. Carlota Subirós. Teatre Lliure, 2011); *Alaska i altres deserts*, de Harold Pinter (dir. Xicu Masó, 2010); *Molts records per a Ivanov*, de Pep Tosar i Albert Tola basada en *Ivanov*, d'Anton Txèkhov (dir. Pep Tosar. Círcol Maldà, 2010); *Petó públic*, d'Àngel Burgas (dir. Rosa M. Sardà. Temporada Alta, 2008) i *Lúcid* de Rafael Spregelburd (dir. Rafael Spregelburd. Sala Beckett, 2008), que li va valer el premi de la Crítica. Del 2001 al 2008 va ser ajudant de direcció de la companyia de dansa Mal Pelo. Ha creat diverses propostes de poesia: Pere Quart, Martí i Pol, Rosalía de Castro, Josep Carner, Dylan Thomas, Gil de Biedma, Feliu Formosa, Palau i Fabre, J. L. Borges, Mª Àngels Anglada, Brossa, Machado i Sagarra.

S'ha dedicat puntualment a la docència especialitzant-se en cursos de recitar en veu alta a l'escola El Galliner, a l'IES La Bisbal, a l'aula de teatre de Banyoles, tallers de secundària per la Fundació La Caixa, facultat de Turisme de la UdG i Casa de Cultura de Girona. Ha treballat durant més d'una dècada en espectacles i audicions per escolars amb músics.

Informació pràctica

L'home sense veu, de Clàudia Cedó
Direcció: Clàudia Cedó
Amb Cristina Cervià i Jordi Subirà

Del 19/12/2017 al 06/01/2018
Dimarts i dijous, 20:30h
Dissabte, 19h
No hi ha funció el dimarts 21 de desembre i el dimarts 2 de gener
Sí que hi ha funció el dimecres 3 de gener, a les 20:30h
Sala de baix

Combina-la amb ***Tortugues: la desacceleració de les partícules!***
Compra entrades a les dues obres a un preu especial.

Tortugues: la desacceleració de les partícules de Clàudia Cedó
Direcció: Clàudia Cedó
Amb Dani Arrebola, Àlex Brull, Clara Cols i Alicia Puertas

Del 20/12/2017 al 07/01/2018
Dilluns, dimecres i divendres a les 20:30h
Dissabtes a les 21h
Diumenges a les 19h
No hi ha funció els diumenges 24 i 31 de desembre, el dimecres 3 de gener ni el divendres 5 de gener
Sí que hi ha funció el dimarts 2 de gener
Sala de baix

Amb el suport de:

Una coproducció de:

Amb la col·laboració de:

CULTURABANYOLES

Més informació

www.salabeckett.cat

Aloma Vilamala · Premsa

Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia

C/ Pere IV, 228-232

T: 93 284 53 12

premsa@salabeckett.cat

www.salabeckett.cat